

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2004 r. przez U.S. Steel Košice s.r.o. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-489/04)

(2005/C 82/56)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 20 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga U.S. Steel Košice, Košice, Republika Słowacka, reprezentowanej przez D. Huetinga, Barrister, C. Thomasa, Solicitor oraz adwokata E. Vermulsta, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sadu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Republikę Słowacką na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca jest słowacką spółką, jedynym producentem stali w tym kraju. Wnosząc poniższą skargę strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania przydziałów emisji gazów cieplarnianych, notyfikowanego przez Republikę Słowacką na podstawie dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾.

Dla uzasadnienia swojej skargi strona skarżąca podnosi po pierwsze, że zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87 podając, że zatwierdza krajowy plan rozdzielania, w którym całkowita ilość zatwierdzonych przydziałów jest niższa aniżeli suma przydziałów indywidualnych i rezerw wymienionych w tym planie. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza kryteria 1 i 2 załącznika III do dyrektywy 2003/87 obniżając rozdział przydziałów dokonany przez Republikę Słowacką do poziomu znacznie niższego aniżeli pierwotnie notyfikowany, który był zgodny z zobowiązaniami przyjętymi przez Republikę Słowacką na podstawie Protokołu z Kioto. Strona skarżąca powołuje się na przekroczenie przez Komisję jej kompetencji w związku z tym, że zaskarżona decyzja wydaje się zmierzać do obniżenia przydziałów, co jest celem odmiennym aniżeli cel przewidziany w dyrektywie 2003/87 oraz ponadto, że została ona oparta na nieprzejrzystych negocjacjach dwustronnych, których dyrektywa 2003/87

nie dopuszcza. Strona skarżąca podnosi poza tym, że zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania, ponieważ Komisja niesłusznie potraktowała Republikę Słowacką odmiennie aniżeli Niemcy i osiem pierwszych Państw Członkowskich, których plany rozdzielania zostały notyfikowane oraz że w innym względzie niesłusznie nie potraktowała Słowacji odmiennie aniżeli Łotwę i Estonię. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja narusza również zasadę proporcjonalności, po pierwsze podając, że zatwierdza plan, w którym całkowita ilość przydziałów zaproponowana przez Słowację jest zredukowana poniżej stosownej i koniecznej ilości, po drugie, Komisja nie dokonała oceny wpływu tego obniżenia całkowitej ilości przydziałów na urządzenia indywidualne. W końcu strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie zawiera sensownego ani adekwatnego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz. U. L 275 z 25.10.2003, str. 32

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2004 r. przez Merant GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-491/04)

(2005/C 82/57)

(Język, w którym sporządzono skargę: niemiecki)

W dniu 21 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Merant GmbH, z siedzibą w Ismaning (Niemcy), reprezentowanej przez A. Schulza, Rechtsanwalt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Focus Magazin Verlag GmbH, z siedzibą w Monachium (Niemcy).

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 października 2004 r., sygnatura R-542/2002-2;

— przywrócenie mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 29 kwietnia 2002 r. (decyzja nr 1198/2002), czyli o odrzuceniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 453 720 dla następujących towarów i usług:

„Zawierające dane, czytelne maszynowo nośniki danych wszelkich rodzajów oraz oprogramowanie, w szczególności cyfrowe i analogowe nośniki nagrań zawierające np. informacje kulturalne, naukowe i przemysłowe, ewentualnie techniczne; dyskietki zawierające oprogramowanie, kasyety wideo RCM, dyski kompaktowe i chipDiski; magnetyczne nośniki nagrań w klasie 9;

druki, gazety i czasopisma, książki, plakaty, nalepki, kalendarze, zdjęcia; maszyny do pisania i sprzęt biurowy, mianowicie nieelektryczne maszyny biurowe, maszyny do pisania, długopisy, obsadki do piór wiecznych, materiały szkoleniowe i instruktażowe również w formie modeli i tablic informacyjnych w klasie 16;

wydawanie cyfrowych i analogowych nośników nagrań zawierających np. informacje kulturalne, naukowe, sportowe i przemysłowe, ewentualnie techniczne w klasie 41 oraz usługa aktualizująca również dla CD-ROMów; usługi redaktorskie w klasie 42.”;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Focus Magazin Verlag GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FOCUS” dla towarów i usług w klasach 3, 6, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 20, 21, 24, 25, 26, 28, 29, 32, 33, 35, 36, 38, 39, 41, 42 – Zgłoszenie nr 453 720.

Właściciel znaku lub oznaczenie, na które powołano się w sporze: Strona skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sporze: Międzynarodowy graficzny znak towarowy „MICRO FOCUS” dla towarów i usług w klasach 9, 16, 41 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej:

Uwzględnienie odwołania Focus Magazin Verlag GmbH i odrzucenie sprzeciwu strony skarżącej.

Podniesione zarzuty:

Art. 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 40/94 został nieprawidłowo zastosowany. Istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez konkurujące znaki towarowe. Objęty późniejszym zgłoszeniem znak towarowy przejął element wcześniejszego znaku towarowego, a towary i usługi, dla których znaki te mają być chronione są w części identyczne i w części bardzo podobne.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez Jungbunzlauer AG i troje innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-492/04)

(2005/C 82/58)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jungbunzlauer AG, Bazylea (Szwajcaria), Jungbunzlauer Ladenburg GmbH, Ladenburg (Niemcy), Jungbunzlauer Holding AG, Chur (Szwajcaria) i Jungbunzlauer Austria AG, Wiedeń, reprezentowanych przez adwokatów R. Bechtolda, M. Karla, U. Soltésza i C. Steinle, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

1) stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 29 września 2004 r. (sprawa COMP/E-1/36.756 – glukonat sodu);

ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji wobec poszczególnych adresatów,

ewentualnie obniżenie grzywien nałożonych w decyzji;

2) obciążenie Komisji kosztami postępowania skarżących;